

לפרשת חקת

א. מרים הולכת לעולמה ואיתה נעלמים המים, הרוך, וכוח הדיבור של משה. כשהוא מצווה לדבר אל הסלע ולהוציא ממנו מים, הוא מכה בו במטה.

ב. ז וידבר ה', אל-משה לאמר. ח קח את-המטה, והקהל את-העדה אפה ואהרן אחיך, ודברתם אל-הסלע לעיניהם, ונתן מימי; והוצאת להם מים מן-הסלע, והשקית את-העדה ואת-בעירם. ט ויקח משה את-המטה, מלפני ה', כאשר, צוהו. י ויקהלו משה ואהרן, את-הקהל--אל-פני הסלע; ויאמר להם, שמעו-נא המרים--המן-הסלע הזה, נוציא לכם מים. יא וירם משה את-ידו, ויך את-הסלע במטהו--פעמים; ויצאו מים רבים, ותשת העדה ובעירם. [במדבר כ, 7 - 11]

ג. כשהמצוקה, הכאב והכעס מאלמים את פינו, הגוף מחפה על הלשון ומאגרף עצמו מול העולם, האילמות הופכת אלימות. ברגעי צמא למים, בעיתות פחד מעתיד בלתי ידוע, בזמנים של כאב ועלבון, הלואי ונדע לדבר ולא להכות.

ד. תפילה לשלום מדינת ישראל / עפר שבת בית-הלחמי

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ וְאֲמוֹתֵינוּ,
אֱלֹהֵי פֶחַד יִצְחָק, אֱלֹהֵי יְהוֹשֻׁעַ, אֱלֹהֵי יִצְחָק,
אֱלֹהֵי רוּחַ שְׂאוּל הַטּוֹבָה, אֱלֹהֵי חֲכַמַת שְׁלֹמֹה,
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

אָנָּה, בְּכַח גְּדוּלַת יְמִינְךָ,
לְמַעַנְם אִם לֹא לְמַעַנְךָ,
גְּדוֹר עֲלֵינוּ פְּאוֹת יָם, קָדָם, צְפוֹן וְנֶגֶב,
יְכַס שְׂמִינֵנוּ בְּכַנֶּף שְׂכִינְתְּךָ.

תָּן חֲכָמָה וּבִינָה בְּזַקְנֵנוּ וּבְשִׁרְיָנוּ וְהִרְחַק מֵהֶם כָּל פְּעַל עֲוֹן
הַנְּחִים בְּדֶרֶךְ הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר, כִּי הִפְקַדְנוּ חַיֵּינוּ בְּיָדֶם.
תָּן שׁוֹפְטָנוּ בְּכַס צְדָק וְהָאֵר לֵיבָם בְּתוֹרַתְךָ,
לְמַעַן יִהְיוּ לְפָנֶיךָ וְיִהְיוּ תְּמִימִים.

אָנָּה, בְּכַח גְּדוּלַת יְמִינְךָ,
פְּרוֹס עַל מְגִינֵי אֶרְצֵנוּ אֶת סוֹפֵת שְׁלוֹמְךָ
שֶׁאֵין כִּפְּךָ עֲלֵיהֶם וְהַצִּילֵם, מִכָּל צָר וְאוֹרֵב וּמִכָּל קְלִיעַ מְבַקֵּשׁ נַפְשָׁם.
תָּן בָּהֶם עֹז וְלֵב, לְהַבְחִין בֵּין אוֹיֵב וְאוֹהֵב
בֵּין בְּנֵי בְּלִיעַל לְבֵין בְּנֵי אַבְרָהָם.

אָנָּה, בְּכַח גְּדוּלַת יְמִינְךָ,
שְׂמוֹר עַל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל, בְּתוֹךְ אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ,
לְמַעַן נִגְדִיל שְׂמֶךָ בֵּין כָּל בְּאֵי עוֹלָם,
אָנָּה בְּכַח,
אָנָּה,
בְּלִי כַח.